

Eurooppakerho tutustui Irlantiin 28.8. -4.9.2019

Ensimmäinen matkapäivä, 28.8.2019 (ke)

Aamuvuoroin, jo ennen kukon laulua, siniliivinen joukkomme kerääntyi Rovaniemen lentokentälle. Tämä samainen "pyjamavuoro" on tuttuun tapaan aloittanut opintomatkamme jo monen monta kertaa. Nyt aikataulua oli aikaistettu vielä entisestään, mutta silti, jokainen eurooppakerhoa edustava "siniliivi" oli herännyt ja saapunut paikalle. Timo jakoi "ryhmyreille" huollettavien nimet ja pian tämän jälkeen me jo lähdimme kohti uusia seikkailuja.

Ensimmäinen pysähdys oli Helsingissä, jossa joukkoomme liittyivät Päivi Vitikka, Kaija King, Sinikka Nurminen ja Lea Ahokkaan luotsaama lahtilaisten poppoo, 11 henkeä. Kaiken kaikkiaan, Dubliniin vievään koneeseen ahtautui 38 hengen seurue. Mahtava määrä!

Kello näytti paikallista aikaa 9.30 (-2h), kun laskeuduimme vihdoinkin Dublinin lentokentälle. Suomenkielinen oppaamme Sylvia McQuinn, sekä irlantilainen kuljettaja odottelivat meitä aulassa. Tästä alkoikin kahdeksan päivää kestävä kiertomatkamme vihreällä saarella.

Ensiksi suuntasimme kohti Irlannin länsirannikkoa ja Galwayn kaupunkia. Matka saatiin leppoisasti käyntiin ensimmäisellä vierailulla, joka tehtiin Tullamore Dew viskitislaamomuseoon. Alkuperäinen, vuodelta 1829 oleva Viskimuseo avattiin tauon jälkeen uudelleen yleisön nähtäväksi vuonna 2014, jonka jälkeen se on ollut suosittu turistikohde. Tislaamon baarissa meitä odotteli varsin tuhti lounas. Sehän kyllä myös hyvin maistuikin jo aamuyöllä matkaan lähteneille matkajille. Sisäisten kellojemme mukaan, lounas oli juuri kreivin aikaan. Lounaan jälkeen opastetulla kierroksella saimme tietoa viskin historiasta, sekä Tullamore Dew- viskin valmistuksesta. Kierros päättyi maistiaisiin ja baariin, jossa moni myös aloitti tuliaisien ostamisen.

Matka jatkui kohti Galwayta, johon saavuimme illan hämärtyessä. Kirjautuimme hotelliin, joka oli hyvätasoinen ja sijaitsi aivan keskustassa. Sanomattakin selvää, päivä oli ollut melko rankka: olimmehan miltei valvoneet edellisen yön, matkustaneet 5 h lentäen, jonka jälkeen matkaa oli taitettu 230 km bussissa, joten vain hurjimmat meistä jaksoivat lähteä tutustumaan kaupunkiin ja paikallisiin pubeihin. Hatunnosto heille.

Toinen matkapäivä, 29.8. (to) alkoi irlantilaisella aamiaisella, joka on pääpiirteiltään samanlainen kuin Suomessa, tosin ilman puuroa. Ohjelmassa oli kokopäiväretki Connemaran alueelle. Vierailimme tyypillisellä lammastilalla, jossa kasvatetaan Connemara Blackface-lampaista. Saimme seurata lammaskoirien työskentelyä ja koulutusta. Yllättävää oli, että lampaiden laiduntamisessa on paljon samaa kuin meillä poronhoidossa. Lampaat kulkevat vapaina tunturissa ja värimerkeillä erotetaan omat lampaat, jotka koirien avulla kerätään kokoon tarvittaessa esim. rokotukset, kerinnät, teurastukset jne. Aivan kuin meillä kerätään porot poroaidoille. Ystävällinen isäntä Joe Joyce kertoi myös tarkemmin perheen jokapäiväisestä elämästä ja päästi meidät jopa tutustumaan kotiinsa.

Perheen äiti oli töissä kodin ulkopuolella ja kuljetti lapset kouluun. Isä piti huolen lampaista ja koirien koulutuksesta.

Lampaiden laidunmaat

Matkamme jatkui idyllisen Leenaun kylän kautta Kylemore Abbeyn luostarille. Sen rakensi aikoinaan eräs rikas englantilainen aatelisherra, joka ihastui kauniiseen luontoon. Myöhemmin benediktiiniläisnunnat ostivat entisen kartanon, missä asustelee edelleen kymmenkunta nunnaa. Yleensä kaikkeen tässä maassa liittyy tarina, niin luostariinkin. Sylvia-opas kertoi meille sen jo bussissa. Luostarin alueella on upea puutarha ja kaunis goottilaiskirkko, jonka sisustuksessa on käytetty neljää eriväristä marmorista, joista vihreä on juuri Connemaran vihreää marmorista. Luostarin ravintolassa nautimme erinomaisen lounaan ja tutustuimme matkamuistomyymälän korkeatasoisiin tuotteisiin. Matkalla pysähdyimme vielä Clifdenin pikkukaupunkiin, jossa pääsimme tutkimaan villatuotteita sisältävään myymälään. Sieltä moni löysi tuliaisia kotiin ja itselleenkin.

Abbey luostari

Päiväohjelma päättyi yhteiseen illalliseen ravintolassa, jonka jälkeen kokoonnuimme vielä yhteiseen tilaan "tutustelemaan", koska meitähän nyt tavallaan oli kaksi joukkoa; Eurooppakerho ja Lasvel Lahdesta. Parin porinan täyteen tunnin jälkeen tunsimme toisemme jo hieman paremmin.

Kolmas matkapäivä, 30.8. (pe) alkoi jälleen irlantilaisen aamupalan siivittämänä. Aamiaisen ja huoneiden luovutuksen jälkeen pakkasimme matkatavaramme ulkona meitä odottavaan tuttuun bussiin. Alkoi koko päivän retki Burrenin alueelle, joka on erittäin tunnettu luonnonihmeistään. Nimi tulee iirin kielisestä nimestä, joka tarkoittaa kivistä paikkaa. Burrenin kalliot ovat saaneet muotonsa aikoinaan jääkauden aikana. Moherin kalliot on yksi Irlannin kiertomatkan huippukohdista. Kalliolta on upeat näköalat Atlantille ja olimme tietoisia, että kirkkaalla säällä kallioilta pystyi näkemään jopa Aranin saarille saakka. Valitettavasti tuulinen ja rankaksi yltynyt sade esti meitä näkemästä Moherin jylhiä maisemia.

Iltapäivällä matka jatkui Killimer-Tarbert lauttayhteyttä hyväksi käyttäen kohti Killarneyn kaupunkia ja Kerryn maakuntaa. Killarneyhin saavuttuamme vierailimme Mucross House kartanossa, johon myös kuningatar Viktoria aikoinaan (1800-luvulla) majoittui Killarneyn matkallaan. Kuningattaren vierailun vuoksi, valtavan kokoinen kartano oli sisustettu loisteliaasti. Miljöö oli satumainen. Meillä oli mielettömän hieno mahdollisuus tutustua aitoon kartanoon, sen

mielenkiintoisesta historiasta puhumattakaan. Ylellisen kartanon lisäksi, myös kartanon pihalla sijaitseva puutarha on erityisen tunnettu maailmalla, juuri sen hämmästyttävän kauneuden ansiosta.

Kun ilta alkoi jälleen hämärtyä, kirjauduimme Great Southern Killarney Hotelliin. Hotelli oli neljä tähteä itselleen ansainnut upea hotelli, joka sijaitsi aivan Killarneyn keskustassa. Monen mielestä se ylitti kaikki odotukset.

Mucross House

Neljäs matkapäivä, 31.8. (la) Ohjelma piti sisällään retken Iveraghin niemimaalle. Kyseisen maisemareitin sanotaan olevan yksi Euroopan maisemarikkaimmista reiteistä. Odotukset olivat korkealla. Hotellista lähdimme hevosvankkureilla tutustumaan läheiseen niemeen ja sen vanhaan linnoitukseen. Bussi haki meidät sieltä ja kuljetti Gleinbeigh kylässä sijaitsevaan turvemuseokylään. Yllätykseksemme meille jaettiin suomenkieliset esitteet "Kerryn suomaiden perinnekylä 1700-1800-luvulta" Vierailun aikana tutustuimme muun muassa siihen, kuinka tuollainen pieni kylä sai aikoinaan 1800-luvulla elantonsa alueen turvepelloilta. Kylässä oli esillä entisaikojen turvekattoisia mökkejä ja työkaluja. Vierailun päätteeksi saimme tietysti nauttia aidot Irish coffeet Red Fox Inn pubissa! Sitten matka jatkuikin kohti Kells Bay lahtea, jossa joukkomme pysähtyi ihailemaan upeita merimaisemia. Iltapäivän puolella kokoonnuimme yhdessä lounaan pariin. Päivän lounaspaikkana toimi Dooley Waterfront Bar & Restaurant, jossa pystyi syömään vaikka perinteisen fish and chips-annoksen. Lounastamisen jälkeen jatkoimme Ring of Kerryn kierrostamme. Ei ihme, että Ring of Kerry on muodostunut Irlannin klassikkoreitiksi. Maisemat olivat upeita ja autossa tunnelma mitä mahtavin. Mieleen jäivät kiviaidoilla rajatut omakotitontit ja kiviset talot. Oli myös paljon lamakaudelta tyhjiksi jääneitä rakennuksia, joiden omistajat olivat muuttaneet ulkomaille mm. Australiaan, USAhan, Englantiin ja muualle Eurooppaa paremman elintason toivossa. Irlantilaiset olivat hyvän ja ahkeran työmiehen maineessa. Tosin hakuilmoituksessa saattoi olla sivuhuomautus "ei irlantilaisille", koska nämä olivat tunnetusti liian tuttuja pubeissa.

Viides matkapäivä, 1.9.(su) Irlantilaisen aamupalan syötyämme kirjauduimme ulos Killarneyn hotellista. Matkaan lähdettiin paikallisen "Riston" bussilla ja määränpäänä oli Kilkenny.

Kilkennyyn saavuttuamme, söimme yhteisen pubilounaan. Ruokailu ei tuottanut juuri yllätyksiä, samantapaista kuin meillä; lihaa /kalaa perunamuusin / ranskalaisten kera oman valinnan mukaan. Salaatteja ei jurikaan näkynyt.

Lounaan jälkeen teimme kävelykierroksen Kilkennyn keskustassa, jonka aikana menimme vierailulle mahtavaan Kilkennyn linnaan. Linna rakennettiin jo 1200-luvulla, normannien saavuttua Irlantiin. Linnassa asui aikoinaan Butlerien aatelissuku, joilla oli hyvin tärkeä asema sekä Irlannissa että Englannissa, sillä he hallitsivat viinikauppaa näillä saarilla.

Butlerien suvun viimeinen jäsen lahjoitti linnan nimellissummaa vastaan Irlannin valtiolle. Kilkennyn kaupunki oli täynnä pieniä kauppoja, viihtyisistä pubeista, sekä ravintoloista puhumattakaan. Kävelykierroksen jälkeen kirjassimme itsemme kaupungin mukaan nimettyyn Kilkenny-hotelliin, joka oli ansainnut itselleen neljä tähteä. Niinpä vapaailta kului viihtyisästi meilläkin, jotka emme jaksaneet lähteä tutustumaan kaupungin yöelämään.

Kuudes matkapäivä, 2.9. (ma) Ohjelmassa oli kulkea maisemareittiä takaisin Irlannin länsirannikolle ja Dubliniin.

Kello löi 9.00, kun joukko matkalaisia lähti taas kerran taittamaan bussilla matkaa. Reitti kulki Wicklown jylhien vuorten ja vehreiden, sekä puutarhamaisten laaksojen kautta. Kuitenkin, ennen Dubliniin saapumista, ohjelmassa oli vierailu kauniissa Glendaloughin laaksossa.

Kyseessä ei ollut mikä tahansa laakso, vaan se oli nimenomaan luostarirauniolaakso, joka sijaitsee keskellä Wicklown vuoristoa. Laaksossa toimi aikoinaan Pyhän Kevinin 400-luvulla perustama munkkiluostari, jonka rauniot löytyvät kahden vuoristorajärven rannalta. Alueella sijaitsee myös erikoisen näköinen pyöreä torni, The Round Tower, jollaisiin törmää lähinnä Irlannin saarella. Entisaikojen tunnelma on miltei käsin kosketeltava ja alueen luonto on aivan henkeäsalpaavan kaunis.

Kylän jälkeen pysähdyimme tien viereen katsomaan paikallisten tarjoamia tuotteita. Kaikki taisivat ostaa tuliaisiksi onnea tuovan ja kotia suojelevan Pyhän Birgitan ristin. Vaikutus on vielä suurempi, jos sen saa lahjaksi. Teimme varmasti nämä tienvarsikauppiat onnellisiksi, sillä lähtiäisiksi oppaalle sujautettiin pullo paikallista pontikkaa autossa jaettavaksi. Siinä oli Timolla tarkka tehtävä, kun pieni, lähinnä lääkepullon kokoinen sisältö piti saada riittämään 38 henkilölle. Miten hän sen laski ja suoritti, jääköön arvoitukseksi.

Laakson jälkeen matka jatkui kohti Dublinia. Määränpäähän saavuttuamme, teimme kaupunkikierroksen, jonka aikana nautimme yhteisen lounaan Irlannin vanhimmassa Brazen Head Pubissa. Dublinin kaupunkikierros tehtiin bussilla ja sen aikana saimme tietoa kaupungin historiasta vilkkaaseen nykypäivään. Kierroksen aikana näimme pääkatu O'Connell Streetin, jonka varrella oli uusi monumentti, Spire of Dublin, sekä GPO pääpostitalo, joka aikoinaan toimi Irlannin itsenäisyystaistelujen keskuspaikkana. Dublinin loisteliaat Yrjöjen aikaiset korttelit ja St. Stephen's Green ja Phoenix Park puistot muistuttavat Dublinin loisteliaasta 1700-luvusta ja uudet, modernit rakennukset tämän päivän vilkkaasta pääkaupungista. Kierroksen jälkeen, kirjauduimme Cassidys- hotelliin, joka sijaisi aivan Dublinin keskustassa.

Seitsemäs matkapäivä, 3.9.(ti) Matka läheni loppuaan ja seitsemäs matkapäivä olikin edeltävistä päivistä poiketen täysin vapaa. Dublin tarjosi paljon nähtävää ja koettavaa. Jokaiselle löytyi jotakin, mm. shoppailijoille oikeita paratiiseja olivat keskustan kuuluisat kauppakadut. Ja tietysti jokaisen Dublinissa vierailevan on tultava kuvatuksi kuuluisan Molly Malonen- patsaalla. Kaiken kaikkiaan, Dublinissa on paljon mielenkiintoista nähtävää! Mutta varjopuoliakin löytyy: Pääkadun varrella näimme nuoria opiskelijoita patjoineen kerjäämässä. Selvästikin he asuivat kadulla. Suuri yhteiskuntamuutos on nostanut asuntojen hinnat pilviin. Kovasti kuulemma pohditaan miten asiaa voidaan korjata.

Iltapäivälle olimme Ari Lahtelan myötävaikutuksella saaneet kutsun vierailuun Suomen Suurlähetystössä. Hiljattain aloittanut suurlähettiläs Raili Lahnalampi otti meidät vastaan residenssissään, ei siis missään virastotiloissa, kuten yleensä. Tilaisuus oli miellyttävä ja kiireetön.

Lähettiläs oli kovin kiinnostunut tavastamme matkustaa ja tutustua eri maiden historiaan, kulttuuriin jne. Hän kertoili paikallisista oloista ja vastaili kysymyksiimme lähettilään toimenkuvasta.

Kiitokseksi vierailusta Elina lauloi Ylitesan säveltämän "Tunturituulien kera kuljet..." mikä sopikin hyvin Lapista tulleille. Lopuksi suurlähettiläs ehdotti ryhmäkuvaa puutarhassa tapahtuman muistoksi.

Arille kiitos tämän ainutkertaisen tapaamisen yhteyksien luomisesta!

Illalla oli Ingvesin tarjoama perinteinen jäähyväisilta läheisessä pubissa. Ehkäpä se oli kaupungin suurin, sillä väkeä oli monissa lokeroissa ja pöytiä tiheässä. Sylvia-opas oli varannut meille paikat, joista näimme hyvin ohjelmalavan. Ohjelma muusikoineen ja tanssijoineen oli tyyppillistä irlantilaista samoin illallinen. Huomioimme nuoret tarjoilijat vaativissa tehtävissään. Opas kertoi, että he ovat yliopisto-opiskelijoita, jotka lomalla tienasivat näin opiskelurahojaan. Harvemmin kukaan meistä on saanut tilauksensa arkkitehtien tai lääkäreiden tarjoilemana. Nyt sekini tuli koettua. Pubissa oli niin kova meteli, että kukaan ei halunnut jäädä ruokailun jälkeen jatkamaan iltaa. Ja olihan mielissä jo huoli pakkaamisestakin.

Kahdeksas matkapäivä, 4.9. (ke) olikin viimeinen tältä erää. Monta kokemusta rikkaampina, joukkomme otti suunnakseen jo aikaisemmin tutuksi tulleen Dublinin lentokentän. Paluulentomme saapui Helsinkiin iltapäivällä, jolloin hyvästelimme Lean joukon ja Helsingistä mukaan liittyneet omamme. Loput siniliivit jatkoivat väsyneinä, mutta paljon kokeneina takaisin kotiin, Rovaniemelle.

Matka oli antoisa, avartava ja kaikin puolin onnistunut. Siitä kertoivat myös matkan jälkeen annetut palautteet, joista seuraava lainaus:

"Jos seuraava matka on yhtä onnistunut, se on jo täydellinen."

Mukana olleena Leena Aspegren